

kui olleks tahtnud teäma süddame mõttes üles leida.
„Eduard!“ ütles Jenner, „siinga ei olle luggu õige,
sa olled rõuge-többega kolo saanud, olgo kus tahes?“ —
Nüüd tuustas pois, ludda ta salamahhti ühel päwal
toast wälja olli peasnud ja ühe rõuge-többise lapse jure
küllasse olli läinud, lootes se läbbi ka rõugeid sada;
sest ükshäinis olli teämal aeg iggawaks läinud, ja teäma
lootis rõugede läbbi äädike jure sada. Sedda kuuldas
tõusid praua ihofarwad püsti, ja tohter maenitses poisi,
wõnamade feelu wasto elsimise pärast. „Eest olleks
suur õnnetus wõinud tõusta,“ — ütles tohter — „kui
Jumala suur eldus meie kurjust ja rumalast iggaford
hääks ei wõttaks teha. Andke mulle andeks, aus praua!
et miäa essiteks mõttes seistes ära unustasin, kus ma
ollin.“ Nõnda üteldes jättis ta jumalaga, tõtas rut-
tust ära ja ei talnud enne kui õhto ilja taggasi. Ni-
samoti teggi teäma ka teisel ja kolmandamal päwal.
Prauä kuuldis rahwa käest, et tohter ümberkaudo kül-
lades käinud, agga mis asja pärast? sedda ei teadnud
seddagi. — Neljandamal õmikul kutsus tohter Betti
eneselega roho-aeda; kui teäma lapsega enäst siin üksi
näggi, afas ta seddamaid elde ning ärdliko eäleaga nõnda
räekima: „Mül on üks suur assi awalikuks tõusmas,
ja kui siäa, armas Betti, mind tahad aidata, siis wõime
meie miäo ue leidmise läbbi mitto ja mitto miljoni
inimesi surma ja wiletsuse käest päästa.“ Siis seletas
teäma Bettile pikemalt, ludda teäma arwo järel se kel-
lehma rõuged olnud, inimese rõugeid ei wõi saada.

Mittmes küllas, kus teäma sele 'asja pärast otust püüd-
nud, olli teäma kuulnud, et tüdrukud ja sulased kes
kogemata leimade küllest rõugeid ollid saanud; kurjast
rõuge-többeist puutumata jäid. „Agga“ — lissas tohter
jure — „enne kui maa-ilmale uut leidmist kirja läbbi
ilmutama saan, enne pean ma weel katsels sulle ühe
rõuge-többise küllest rõugeid pääema, et näha saab,
kas akawad siäo külge wai ei aka. Ma arwan ja
lootan, et többi siäo külge ei aka, siiski ei tohi ma
sedda tõeste ette ütelda. Nüüd tuustä mulle, armas
laps! kas sa tahad hä meelega ühe többise küllest enesele
rõugeid lasta panna? Wagglise miäa sedda ei teeks.“
Betti tõstis silmad taewa poole, paäi käed ristii ja wastas
julgeste: „„Jah, ma tahan! Jumal on mind tääni
imelikul kombel oidnud, — on mind üksford jubba teie
abbi läbbi surmast üles äratanud; selepärast tahan ma
rõemuga endaga lasta teha, mis üksford tõige maa-
ilmale õnneks wõib tõusta. Issanda tahtmine sündko!
Teäma ainus sündinud poeg läks ka inimese kassuks hääl
meel el surma. Rõemuga tahan ma teäma püha käfto
möda teäma jälgil käia.““ Tohter Jenner tõstis wagga
lapse oma sülle, kiitis weffise silmadega teäma usku ning
julgust, ja pallus Jumalalt abbi ja õnnistust. — Sel-
samal päwal läks teäma Bettiga küllasse, wõttis ühe
rõuge-többise küllest mädda, tärtis terrawa noakesega
mõhed kriipsud Betti käe warre külgi ja panni rõuge-
mädda igga aawakese sisse. — Nõie päwa pärast para-
nesid aawakesed ära, agga Betti ei saanud mitte rõugeid.